

EINARI VUORELA

Az áldás szavai

*Idejét múltja
ablakában
reggel küszöbén
az ember.
Fák és bokrok
hömpölygetik
illatukat,
teli erdő
susogja
az áldás szavait.*

Idő szálltán

*Tarisznyám
földre fektetem,
út mellé
guggolok.
Az aratás
bevégeztetett.
Csűrben a termés.
A pusztaságban
kifosztott
karók
meredeznek.*

Nyáréjszaka

*Kihalt
és szürke
a világ.
Nyáréjszaka
görget esőt.
Valaholi zokogás.
Köd szárnycsapásai.
Szélvédett
öbölben
seregel
a tó
hidege.*

Reggel

*Reggel ajtaja
táruul,
dereng az erdő.
Hullámcsobogás
morran.
Póling kiált
az öböl felől,
szél ostoroz
báránnyfelhőket.
Falu füstje
kapaszkodik
fölfelé.
Teli az udvar
ébredő
emberlét
mindennaphangjaival.*

Zenekar

*Fölkelt
a nap,
erdők
mocorognak.
Hanggal
telített
a zenekar.
Végtelen vadon
basszusa kesereg.
Hátborzongató
homályból
elővillognak
a hajnal
fáklyái.*

Némaság

*Falu ébredez.
Udvarokban
néma piac
lakik.
Ajtó üvölt
nyitódva,
becsukódva.
Macska nyújtózik,
küszöbön álló,
aztán indul
homályló csűrbe,
s már volt-nincs.
Tető-lepedőt:
havat
szél poroz.*

Einari Arvid Vuorela (1889—1972) a huszadik századi finn költészet nagy „vándora”, azaz modern vándorköltő, aki egész életében járta az országot, szegényen, semmi nélkül, mint magyar sors- és kortársa, Berda József. Gondolatait néhány szóból gyúrja verssé, s mindig a legegyszerűbb eszközökkel emelkedik magasba. Táj- és emberszeretete a görögökre s a klasszikus kínai költőkre (Li Taj-po, Tu Fu, Po Csü-ji) emlékeztet, végtelenségig leegyszerűsített hangjával, bizonyítva, hogy szavak kötéltańca és bukfence nélkül is lehet modern költészetet létrehozni.

Vád

*Forogván
forognak a napok
elvégezetlen
munkád
körül.
Újra szólít
a titokzatos bagoly.
Lepihensz.
Sóhajtasz,
hiába
várva
álmodat.*

A pacsirta lépcsői

*Dallam
kölyke
a szél.
Vadoné:
sóhaj.
Boglárkák
kösönnyűi
klimp-kilimpeznek
a föld keblén.
Kék sugárzásban
a pacsirta
lépcsői.*

Láng

*Megérkezett.
Lángragyújtotta
a bokrot.
Zöld ágak sercegnek
körül a pusztán.
Állj meg,
térdepelj,
hallgatózz.*

Táj

*Hold ragyog.
Derengő ház,
aranyló erdő,
platina tó,
bronz hegycsúcsok,
árnyékvert út,
álom lépcsőfokai,
merülő kútvdör,
meseszauna.*

Szomorúság napszámosa

*Falvakban
népgyűlésezik a magány.
Messze
a világ partja,
s hangtalan
kékell az erdők
sötét táblája.
Szemhajításra
vert tanyát
az unalom s a szorongás.
Hever a kaszálókon
megtépve
a fű.
Szomorúság
napszámosa
a szél.*